

KUURROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUURROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG
Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN
Toimitussihteeri
Linnankatu 5, C 19

N:o 7 - Heinäkuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

37. vuosikerta 1932

Kappale kaunista Suomea Ahvenanmaalta

MUUTAMIA SANOJA TÄMÄNKEVÄISTEN KUUROJEN RIPPILASTEN LUETTAVAKSI

Raamatussa on monta kaunista kertomusta, joita me mielellämme usein luemme. Kaikkein kauneimpia on kertomus siitä kun äidit toivat Jeesuksen luo lapsiansa ja pyysivät, että Hän heitä siunaisi. Äidit olivat kuulleet Jeesuksen opetusta. Se oli kaunista ja sydämiin sattuva. He rupesivat Jeesuksen opetuslapsiksi. He tahtoivat, että heidän lapsensakin tulisivat opetuslapsiksi. He veivät Jeesuksen luo lapsensa ja pyysivät, että Hän opettaisi heitä. Jeesus ei ajanutkaan heitä pois luotaan, vaan Hän opetti heitä kauniisti. Lapset kuuntelivat vakavina Jeesuksen puhetta. He ymmärsivät mitä heille sanottiin ja varmaan he iloitsivat kun Jee-

sus heitä puhutteli. Sitten otti Jeesus heidät syliinsäkin, pani kätensä heidän päälensä ja siunasi heitä. Lapset eivät koskaan unohtaneet tätä tapausta.

Vuodet kuluivat, nämä lapset kasvoivat aikaihmisiksi. Pienet pojat kasvoivat miehiksi ja tytöt kasvoivat naisiksi. Jokainen heistä oppi tekemään jotakin työtä. Heistä tuli esim. puuseppiä, kauppiaita, lääkäreitä tai sotilaita. He näyttivät hyvin tulevan toimeen elämässä.

Mutta sitten muutamat hylkäsivät Jeesuksen. He rupesivat elämään ajattelemattomasti. He eivät rukoilleet enää. Muutamat rupesivat juomaan väkijuomia. Muu-

Jeesus siunaa lapsia

tamat köyhtyivät ja tulivat onnettomiksi kun olivat luopuneet pois Jumalasta. He kuolivat ja heidän sielunsa joutui hukkaan.

Mutta toiset Jeesuksen siunaamat lapset pysyivät uskollisina Jeesukselle. He muistivat jokapäivä Jeesusta. He olivat hankkineet oman hyvän kodin, jossa he asuivat perheineen. He lukivat ahkerasti Jumalan sanaa, josta saivat lisää ymmärrystä. He olivat rehelliset, he auttoivat köyhiä ja vaimaisia. He olivat jalomieliset ja hyödylliset lapsuudesta vanhuuteen saakka.

Noin olen usein ajatellut katsellessani kuvaa »Jeesus siunaa lapsia». — — Jeesus ei ole enää näkyväisenä maan päällä siunaamassa meitä ihmislapsia. Mutta Hän on näkymättömänä meidän luonamme. Hän panna näkymättömät kätensä meidän päällemme ja siunaa meitä. Jo pieninä lapsina kun meidät kastetaan siunaa Jeesus mei-

dät. Armo, voima, viisaus, syntein anteeksi-antamus, rauha tulevat Jeesuksen siunauksena meille ylhäältä Jumalalta. Jeesus antaa meille ainoastaan hyviä lahjoja. Hänen siunauksensa voi varjella meitä pahasta ja saattaa meidät tästä pahasta maailmasta ylös taivaan ijankaikkiseen kirkkauteen.

On olemassa vielä nytkin monta äitiä ja isää, jotka rukoilevat Jeesuksen siunausta lapsilleen.

NUORILLE KUUROMYKILLE, JOTKA NYT OVAT PÄÄTTÄNEET KOULUNKÄYTINSÄ.

Teidän pitkä, kahdeksan vuotta kestänyt kouluaikanne on nyt päättynyt. Se on vaatinut teiltä paljon henkistä työtä, tunnollisuutta ja ahkeruutta. Mutta luultavasti te

Kuopion
kuurojen-
koulusta

kaikki nyt päästötodistuksen saatuanne huomaatte, että ilman näitä hyveitä ette olisi voineet kehittyä sille asteelle, millä nyt olette. Ajatellessanne pitkää kouluaikaanne huomaatte varmaankin, että monet erilaiset ilot ja monet pienet surutkin ovat vaihdelleet teidän sieluissanne tämän ajan kuluessa, mutta kaikkien näiden yläpuolella on nyt kuitenkin mielissänne kaunis muisto kuluneista kouluvuosistanne — eikös niin olekin, nuoret kuuromykkä-ystäväiseni. Ja minä luulen, että mitä enemmän vuosia kuluu, sitä kauniimpina ja rakkaampina palautuvat miehinne muistot niistä vuosista, jotka olette saaneet elää opettajienne opetuksen ja kasvatuksen alaisina.

Nämä kuluneet vuodet ovat ja tulevat aina olemaan tärkeimpänä vaiheena teidän henkissä kehityksessänne. Te itse varmaankin vielä elävästi muistatte kuinka vähän ymmärtävinä ja vailla kaikkea puhetaitoa te kahdeksan vuotta sitten kouluun tulitte. Ja

nyt koulusta lähtiessänne te osaatte ja ymmärrätte jo sangen paljon. Teillä on hallussanne kieli, oma rakas äidinkielemme, joka on yksi kalleimpia aarteita, mitä ihminen elämässään saattaa omistaa. Minä luulen, että te jokainen itse osaatte verrata nykyistä kehitystilaanne siihen, missä olitte kouluun tullessanne ja samalla myöskin voitte ymmärtää mikä suunnaton muutos teissä on tapahtunut näiden vuosien kuluessa.

Varsinaisen kouluaikanne päätyttyä tahdotisin ystävällisesti kuitenkin huomauttaa teille, että oppiaikanne ei suinkaan ole vielä päättynyt. Suomalainen sananlasku sanoo: »Oppia ikä kaikki. Tähän sananlaskuun sisältyy suuri elämän viisaus ja siksi toivoin, että te usein omistaisitte sitä elämänne varrella. Olkaa siis opinhaluiset ja oppivaiset vastedeskin aina, aina.

Te olette nyt astuneet elämäkouluun, jossa elämän kokemukset alkavat teitä opettaa ja kasvattaa. Ja lähinnä Jumalan apua teistä itsestänne riippuu miten te menestytte siinä koulussa eli toisin sanoen tuleeko teistä hyviä vaiko huonoja ihmisiä. Hartain toivoni olisi, että hyvyys pääsisi asumaan teidän sydämiinne ja ohjaamaan teidän askeleitanne.

Te olette nyt saavuttaneet ikäkauden, jolloin teidän kaikkien on määrättävä elämänne

Kuopio. Näköala Puijolta Kallavedelle

Oulun
kuurojen-
koulusta

suunta ja valittava itsellenne toimiala, jossa itse kukin tekee työtä itsensä ja kanssaihmistensä hyväksi. Tätä valintaa tehdessään on jokaisen hyvä ottaa huomioon, mille alalle hänen oma luonteensa ja taipumuksensa häntä ohjaavat. Silloin on takeita siitä, että hän ammatissaan saavuttaa tarpeellisen taidon ja kätevyuden. Tärkeätä on tietysti, että kukin löytää itselleen sellaisen toimialan tai ammatin, josta hän voi saada itselleen mahdollisimman hyvän toimeentulon, mutta vielä tärkeämpää on, että ammatti on sellainen, että se hänelle, kuuromykkälle, hyvin soveltuu ja että hän siinä voi saavuttaa mahdollisimman suuren taitavuuden. Sillä ihmisen arvoa ei nykyaikana enää mitata paljonkaan sen mukaan, mitä työtä hän tekee, vaan paljon enemmän sen mukaan, kuinka hyvää työtä hän pystyy tekemään omalla alallaan.

Jos ammatin valinta on nuorelle kuuromykkälle tärkeä tehtävä, niin vielä tärkeämpää on, että hänen elämänsä siveellisessä suhteessa saa oikean suunnan, että hän antautuu hyveiden palvelukseen karttaen paheita. Suuri ja valtava elämä avautuu nyt nuoret kuuromykkät teidän eteenne kiehtoen teitä ja houkutellen teitä puo-

leensa. Ja te itse saatte vapaasti päättää, minäkälaisen seuran valitsette itsellenne, sellaisen-ko, jossa Jumalaa kunnioitetaan, hyveitä noudatetaan vai sellaisen-ko, jossa näitä molempia lokaan tallataan. Opettajan valvova silmä ei enää voi seurata teidän askeleitanne. Häneltä ette saa enää opastusta ja ohjausta niin usein kuin ennen saitte. Teidän täytyy nyt itse ajatella mitä teette ja itse valita hyvän ja pahan välillä. Ja se ei aina ole aivan helppoa, sillä paha esiintyy joskus hyvinkin kauniissa ja puoleensa vetävässä muodossa. Mutta teidän omassa tunnossanne kaikuu kuitenkin Jumalan ääni, joka pian ilmoittaa teille, jos erehdyksessä

Oulun kuurojenkoulu

Oulun
kuurojen-
koulusta

olette harhaan joutuneet. Ja ehkäpä opettajainne hyvät elämänsuuntaa antavat opetuksetkin aina joskus palautuvat mieliinne antaen teille siveellistä tukea niissä vaaroissa, joita tulee eteenne nuoruusikänne kukkivilla poluilla.

Nuori ihminen tarvitsee esikuvia eli kuten teille koulussa useimmiten sanottiin, esimerkkejä, jotka hänelle näyttävät miten hänen tulee elää ja toimia. Tekin, nuoret kuuromykät, kaipaatte sellaisia esikuvia. Ja onkin niitä teillä niinkuin niitä on kuulevilakin ihmisillä. Jokainen hyvä ihminen, joka asuu teidän läheisyydessänne, lähinnä teidän omat hyvät vanhempanne, ovat teidän esikuvianne. Noudattakaa elämässänne heidän esimerkkejään kaikessa, mikä on hy-

vää ja kaunista. Paras esikuva on kuitenkin Jeesuksessa Kristuksessa, jonka elämästä, töistä ja opetuksista te koulussa olette saaneet niin paljon lukea. Hän on asettanutkin itsensä kaikkien ihmisten esikuvaksi, sillä Hän on sanonut: »Oppikaa minusta». Oppikaa siis Hänestä tekin, nuoret kuuromykät. S. Seppälä.

OULUN KUUROMYKKÄINKOULUSTA KEVÄÄLLÄ 1932 ERONNEILLE OPPILAILLE

Lukuvuosi on päättynyt ja koulu sulkenut ovensa. Koulupiha-la vallitsee hiljaisuus. Poissa ovat huolettomasti ilakoivat ja telmivät oppilasparvet. Poissa olette myös te tänä keväänä koulusta päässeet kähdeksannen luokan oppilaat.

Eilen sattui täällä koululla tapaus, joka pakoitti minut pelolla ja syvällä osanotolla ajattelemaan teitä. Eräs entinen toverinne tuli tänne ryysyisiin vaatteisiin puettuna, väsyneenä ja nälkäisenä. Kun hän oli saapunut koulun asuntolaan, niin hän retkahti lähimmälle tuolille ja purskahti itkuun. Hänen itkussaan oli yhtä paljon toivotonta surua kuin iloa siitä, että hän oli päässyt ystävien turviin. Hän oli useita

Oulun kuurojenkoulun johtajan asunto

Turun kuurojen-
koulusta

kuukausia sitten lähtenyt erääseen kaukaisen pitäjään sukulaistensa luo työhön. Kyllä hän oli työhön päässytkin, mutta vain ruokapalkoilla. Kun hän noin viikko sitten oli huomauttanut siitä, että hän tarvitsi vähän vaatteita, niin hänelle oli sanottu, ettei sellaisia voitu antaa. Hänelle sanottiin myös, että hän aivan kernaasti saisi lähteä tiensä.

Silloin hän muisti koulunsa ja siellä olivat ystävänsä. »Totta kait he keksivät jonkun keinon minulle onnettomalle. Näin hän ajatteli. Se ei pelottanut häntä, että kouluun oli 250 kilometriä. Hän pyysi ruokaa taloista, nukkui milloin ladoissa, milloin jonkun armahtavan ihmisen tuvan penkillä. Ja niin hän astui, astui. Viimeinen taival oli 40 kilometriä. Sillä välillä hän ei ollut syönyt mitään. Mutta vaikka hän olikin lopen uupunut, niin ei hän muistanut sitä. Kouluni, kouluni! Pian näen kouluni valkeat muurit! Pian olen turvassa!

Vanha Fiia-täti on tä-

nään ollut liikkeellä. Hän on tarmokas, kun hänen poikansa auttaminen on kyseessä. Nyt näyttää jo siltä kuin toverinne raskas kohtalo vähän valkenisi.

Tuhansittain työttömiä on maassamme. Niitten joukossa on varmasti paljon kuurojakin. Raskas elämä on vaan elettävä. Toinen päivä valkenee toisensa perästä. Vaikka aurinko heloittaisi miten kirkkaasti tahansa, vaikka luonto pukeutuukin kesälliseen pukuunsa, vaikka kukat puhkeavat,

Mikkelin kuuromyökkäinkoulusta

Jyväskylän
kuuromykkäin-
koulusta

niin kaikki tuntuu niin turhalta työttömän mielestä, jolta välttämättöminkin puuttuu.

Tätä kirjoittaessani ahdistaa rintaani ja kyyneleet pyrkivät sumentamaan paperiar-kin rivejä, Ajattelen niitä rakkaita lapsiani, jotka tänä keväänä ovat jättäneet koulun, ajattelen kaikkia kuuromykkiä.

Tiedän niin hyvin, että te kahdeksannen luokan oppilaat olette ilolla odottaneet kouluajan loppumista. Minä olen ajatellut toisin. »Voi, jos saisin pitää aina nämä lapset luonani!»

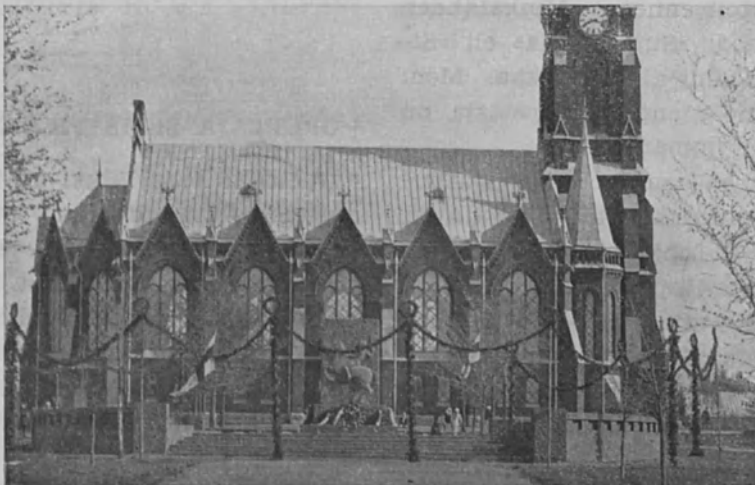
Ajattelen näin siksi, että pitkänä työaikani kuuromykkien keskuudessa olen nähnyt niin paljon. Tiedän, että elämän raskas koulu on teitäkin puristava.

Erotessamme luin teille Daavidin 23 psalmin. Olen itse tätä lukiessa tuntenut kuin hellä käsi sivelisi päätäni. Lapset! Luotakaa Jumalaan! Jos te sen teette, niin tekin saatte tuntea, että hyvyys vain ja armo seuraavat teitä kaikkina elinpäivinä. Ja sitten saatte asua Herran huoneessa iankaikkisesti ja levätä ehkä hyvinkin raskaan elämäntaipaleen päätyttyä. Antakaa Herran olla paimenenne, vaikka pahat ihmiset teille kuiskaisivat, ettei se kannata.

Vanhan johtajanne siunaukset seuraavat teitä!

Oulu, 2. 5. 1932.

Edv. L u c k.

Mikkelin kaupungin kirkko

Kuuromykkä

*Yksinään käy kuuromykkä tiellä,
Herra hänen tietään johtakoon,
Ettei vaara saisi häntä niellä,
Ettei raukka joutuis turmioon.*

*Synkkä seuraa hiljaisuus hänt' aina
Murheen tuo se usein sydämeen,
Sanas, Herra, mielehensä paina
Hengen korvin sitä kuullakseen.*

*Onnen orpo on hän aina täällä,
Harvoin kohtaa silmää säälivää.
Maailmass' on vilppi vallan päällä,
Heikointa se enin näännyttää.*

*Suojaas hänet, Herra, hellään sulje,
Käänä katehensa Golgataan!
Häntä taluta ja kanssaan kulje,
Johda viimein taivaan kunniaan!*

SIMO KORPELA
(Runokokoelmasta „Ristin rintamalta“)

KOULUNSA LOPETTAVILLE OPPILAILLE

Tänä keväänä on taas joukko kuuromykkäinkoulujen oppilaita sulkenut viimeisen kerran koulunsa oven. Tuo aina ennen niin suurella riemulla odotettu tutkintopäivä ei nyt tuntunutkaan niin hauskalta kuin ennen. Ei tuntunut kotimatkallekaan lähtö samalta kuin ennen. Ennen oli mielessä vaan koti ja vanhemmat, joiden luo pian pääsisi. Nyt ajattelivat poislähtevät oppilaat koulua ja opettajia. Vakavina istuivat he ja katsoivat pienten toveriensa iloa. Jos silloin kysyi joltakin heistä: »Mitä sinä ajattelet?» niin vastasi hän: »Minulla on ikävä koulua ja opettajaani.»

Koulu ei ole ollut jokapäivä hauskaa. Moni oppilas ajatteli ennen. »Minkätähden opettaja aina sanoo: »Sinä et saa» eli »Sinun pitää.» Se ei ollut aina hauskaa. Moni oppilas ajatteli myös ennen: »Opettaja on tuhma, opettaja ei ymmärrä.»

Nyt ei poislähtevä oppilas enää ajattele niin. Nyt hän ymmärtää että opettaja on tahtonut opettaa ja ohjata häntä hyvään. Opettaja on tahtonut opettaa häntä paljon sentähden että opettaja tiesi, että ihmiset hyvin vähän opettavat nuoria kuuromykkiä sitten kun koulu loppuu. Yksi opettaja seuraa heitä kuitenkin läpi koko elämän, jos he tahtovat kuulla sen opetusta. Se on oman tunnon ääni heidän sydämissään.

Erään pienen oppilaan äiti kävi keväällä katsomassa poikaansa koulussa. Poika on nyt ollut neljä vuotta koulussa ja on jo oppinut kertomaan ajatuksiaan äidilleen. Viime joulun aikana oli hän sanonut äidilleen että hän tahtoo käydä vielä kauan koulua. Hän tahtoo oppia koulussa. Ennen, kun hän ei ollut koulussa, ei hän ymmärtänyt mitään. Hän katsoi vaan suu auki kaikkea. Nyt hän on koulussa oppinut ymmärtämään. Nyt hän osaa ajatella. Nyt hän tietää mikä on syntiä. Nyt hän ymmärtää että ei saa tapella ja olla vihainen. Nyt hän tahtoo oppia hyväksi.

Jumala suokoon, että kaikki meidän rakkaat oppilaamme oppisivat koulussa tahtomaan kasvaa hyväksi ihmisiksi.

M. H.

OPETTAJA EELIS VILKKI 50-VUOTIAS

Opettaja Eelis Vilkki on kohta kaksikymmentä vuotta toiminut Oulun kuuromykkäinkoulun opettajana ja on senvuoksi useimmille tästä koulusta lähteneille oppilaille tuttu ja rakas. Varsinkin ne oppilaat, joita hän itse on ohjannut läpi koulun, pitävät häntä isällisenä ystävänään, jota he elämänsä ehtooseen saakka muistelevat kiitollisuudella. He tietävät, että hänen pyrkimyksensä aina on ollut kylvää ijäisyys-
(jatk. s. 91).

URHEILUOSASTO

TAMPEREEN MESTARUUSKISAT

T:reen K.m.-Urheilijat järjestää Raittiusseuran talolle Mustalahdenkatu 18 ohjelmallisen 25-vuotisiltaman lauantaina heinäkuun 30 p:nä klo 19 ja sunnuntaina 31 p:nä klo. 19 samassa paikassa lopettajaiset palkintojen jakoineen. Lopuksi tanssia.

Tervetuloa läheltä ja kaukaa kuuluisaan »Suomen Manchesteriin.»

Kola.

KILPAILUKUTSU.

Turun Kuuromykkäin Urheiluseura »Valpas» järjestää syyskuun 17—18 p:nä jäsentenväliset kilpailut, johon myös asianomaisella luvalla kutsutaan muiden K.U.L:n alaisten seurain jäseniä, sekä yksityisiä osaaottamaan. Kilpailut alkavat lauantaina klo. 10 Urheilupuistossa. Kilpailulajit ovat: 5-ottelu (100, 800 m., kuula, kiekko ja pituushyppy) 1,500 ja 3000 m. ja naisille 100 m. juoksu. Osanottoilmoitukset on tehtävä syyskuun 10 päivään mennessä I, Wuoriselle, Turku, Yliopistonkatu 36 ovi 6.

Toivoen runsasta osanottoa

urheilutervehdyksin

TURUN K. U:s »VALPAS»

ENSIMÄINEN SEURAOTTELU SUOMESSA

Aikaisemmin kirjeellisesti ja suullisesti käytyjen neuvottelujen perusteella ja K.U.L:n hallitukselta asianmukaisen luvan hankittuaan oli Helsingin Kuuromykkäin voimistelu- ja Urheiluseuralla ilo nähdä vierainaan valiojoukon naapuriseuransa Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijoita ja -urheilijattaria, jotka sitten lauantaina 2. ja sunnuntaina 3. päivinä heinäkuuta kävivät Eläintarhan urheilukentällä mitteleämään

voimiaan. Molempina kilpailupäivinä vallitsi mitä ihanteellisimmin sää, joten oli suorastaan nautinto seurata kilpailuja. Järjestyskin oli mallikelpoinen ja kilpailut sujuivat nopeasti. Palkintotuomarikunnan muodosti kummankin seuran puheenjohtajat Hj. Sandblom ja Hannes Ylén toimeenpanevan seuran asettamine avustajineen sekä kaksi K.U.L:n hallituksen jäsentä.

Kun useimmat osaaottavat urheilijat olivat vanhoja »tekijöitä», tulivat ottelut monin paikoin hyvin tasaväkisiksi. Seuraavat tulokset saavutettiin:

100 m juoksu:	1. V. Kaurela, H:linna	12,5
	2. B. Ahlbäck, H:ki	12,6
	3. H. Vikberg, H:ki	12,9
	4. P. Valtari, H:linna	13,3
400 m juoksu:	1. V. Kaurela, H:linna	59,5
	2. I. Valtonen, S:n	60,5
	3. A. Helenius, H:ki	60,8
	4. A. Nordström, S:n	62,4
1,500 m juoksu:	1 P. Valtari, H:linna	4,25,6
	2. A. Helenius, H:ki	4,38,4
	3. J. Luomajoki, S:n	4,40,5
	4. I. Valtonen, H:linna	4,54,2
5,000 m juoksu:	1. P. Valtari, H:linna	17,21,3
	2. J. Luomajoki, H:ki	17,35,4
	3. A. Lehti, S:n	17,35,8
Kuulantyöntö	1. V. Kaurela, H:linna	12,78
	2. I. Valtonen, S:n	10,38
	3. B. Ahlbäck, H:ki	10,27
	4. H. Vikberg, S:n	9,52
Kiekonheitto:	1. V. Kaurela, H:linna	36,10
	2. I. Valtonen, S:n	27,84
	3. A. Nordström, H:ki	27,70
Keihäänheitto:	1. V. Kaurela, H:linna	47,40
	2. H. Vikberg, H:ki	41,46
	3. I. Valtonen, H:linna	40,62
	4. A. Nordström, H:ki	36,15

KUL:n Liittoneuvosto kokoontuu Tampereella läh. ilmoitettavassa paikassa 31. 7. kello 9 ap.

Korkeushyppy:	1. V. Kaurela, H:linna	165
	2. B. Ahlbäck, H:ki	155
	3. I. Valtonen, H:linna	155
	4. I. Lehtonen, H:ki	150
Pituushyppy:	1. V. Kaurela, H:linna	5,70
	2. A. Helenius, H:ki	5,42
	3. B. Ahlbäck, S:n	5,26
	4. I. Valtonen, H:linna	5,05
Kolmiloikkaus:	1. V. Kaurela, H:linna	12,59
	2. I. Lehtonen, H:ki	11,98
	3. A. Helenius, S:n	11,28
	4. I. Valtonen, H:linna	11,15
4 100 m viesti:	1. Helsinki (Vikberg, Nordström, Helenius, Ahlbäck)	50,0 sek.
	2. Hämeenlinna (Valtonen, L. Kaurela, Valtari, V. Kaurela)	50,5 sek.
100 m (naiset)	1. Kaisu Valtari, H:linna	15,4
	2. Taimi Kumlin H:ki	1 m j.
	3. Aura Eskelinen, H:ki	3 m j.
	4. Elsa Pyymäki, H:linna	4 m j.
Kuula (naist.)	1. Rakel Laitinen H:ki	7,75
	2. Kaisu Valtari, H:linna	7,68
	3. Elsa Pyymäki, S:n	7,42
	4. Aino Valtonen, H:ki	6,90
Pituush. (nais.)	1. Aura Eskelinen, H:ki	3,71
	2. Kaisu Valtari, H:linna	3,56
	3. Rakel Laitinen, H:ki	3,05
	4. Elsa Pyymäki, H:linna	3,00

Kilpailujen päättäjäisjuhla pidettiin Oulunkylän »Satulinnassa», jossa Hels. K.m. V- ja U-seuran puolesta tarjottiin osanottajille ja palkintotuomareille kahvit. Ohjelmassa oli tervehdyspuhe hra Hj. Sandholmilta, esitelmä Jussi Luomajoelta, palkintojenjako, jolloin jaettiin kilp. osanottajille I—IV palkintoina kunniakirjat ja komean hopeaisen pokaalin sai Hämeenlinnan pappa Ylén poikiensa ja tyttäriensä puolesta vastaanottaa vuodeksi eteenpäin, pistemäärällä 84. Helsinki sai 64 pistettä. Hauskassa seurustelussa kahvikuppien ääressä kului ilta-päivä nopeasti. Kilpailukustannusten peittämisestä oli järjestetty nuolenheitto- ja Fortunapelikilpailuja, amerikkalaiset arpajaiset y.m.

Pidetyissä puheissa katsottiin mitä suotavimmaksi maamme urheilutason kohottami-

selle, että tämäntapaisia seuraotteluja järjestäisivät säännöllisesti muutkin seurat. Tässä hommassa on seurojen johtohenkilöille riittävästi harrastuksen virikettä pitkin kevättä. Kun sitten seuraottelu pidetään heinäk. alkupuolella, valiten kustakin seurasta kaksi parasta miestä jokaiseen lajiin, samoin kaksi parasta naisten kilpailuihin, katsoen että viestinjuoksuun saadaan täysilukuinen joukkue (4 miestä), voivat seurojen johtokunnat näissä saavutettujen kokemusten perusteella muuttaa edustusjoukkueensa kokonpanoa siten, että kuu-kautta myöhemmin pidettäviin mestaruuskilpailuihin saataisiin mahdollisimman lujat ja tasaväkiset osanottajat. Samoin urheilijat voivat tarkistaa omia mahdollisuuksiaan mestaruuskilpailuja silmälläpitäen. Näin saadaan kilpailutoiminta pitkin kesää vilkkaaksi ja mestaruuskilpailujemme tulos-taso kohoamaan sellaiselle tasolle että kuulevatkin voivat vähitellen kunnioittavammin suhtautua kuurojen urheilutoimintaan. Ensi vuonna Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijain vuoro on järjestää samanlainen seuraottelu kaupungissaan, jonne helsinkiläiset urheilijat ja huvimatkaillijat joukolla aikovat saapua.

Joka tapauksessa tässä on nyt seurattava esimerkki, kuinka keskinäisen yhteistoiminnan avulla voidaan urheiluelämäämme kohottaa mestaruuskilpailujen väliaikoinakin.

R u u r i.

KUULUMISIA HÄMEENLINNASTA.

Hämeenlinnan kuuromykkäurheilijat toimeenpanivat toukok. 29 p. iltaman. Ne olivat talvitoimien päättäjäiset ja kesäkauden alkajaiset. Ensin oli aamupäivällä 3000 mtr. murtomaajuoksu-kilpailut joissa osanottajina oli 3 miestä. Kaksi oman seuran ja 1 Turun Valppaan P. Niinikangas. Kello 13 alkoi sitten ohjelmallinen juhlan vietto. Ohjelmassa oli puheita, esitelmää ja näytelmä-kappaleita, jotka kaikki sujuivat erinomaisesti ja nostivat hyvän olon tuntua. Suurta ihastusta herätti H. K. U-seuran 4 neitosen esittämät ihastuttavat ja reippaat voimis-

telunäytökset. Koko talven on H. K. U:n tytöt käyneet Tarmon naisvoimisteluseurassa ja nyt kelpasi katsella noiden sievissä sinisissä voimistelupuvuissa olevien reippaiden tyttösten siroja liikkeitä. Kahteen kertaan oli näytös toistettava, niin ihastuneita olivat katsojat niihin. Nähtiin että jos Miina-mamman pojat niittää mainetta kentällä ei tyttäretkään ole takapajulla urheilun jalossa kilvoituksessa.

Loppuilta kului hauskasti karkeloidessa.

Nuorten silmät loisti ja posket punoitti virkistävässä juhlassa. Nautti ne vanhatkin sydämen kyllyydestä juhlasta. Kaikki siis oli all right.

M. m.

Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijat järjesti murtomaajuoksukilpailut 2,800 mtr matkalla Ahvenistolla viime toukokuun 29 p. Tulokset: I. Paavo Niinikangas 9,50. II. Paavo Valtari 9,55. III. Ilmari Valtonen 11,28,4.

(jatk. s. 88)

siemeniä heidän sydämiinsä. Ja tällainen siemen rakkaudessa kylvettyinä kantaa varmasti hedelmiä.

Opettaja Eelis Vilkki

Minulle, joka nämä rivit kirjoitan, on sangen vaikeaa käsittää, että Eelis Vilkki kesäkuun 15 p:nä todella täyttää 50 vuotta. Me olemme rinnatusten työskennelleet kuuromykkien keskuudessa kohta kaksikymmentäkuusi vuotta, sillä niin monta vuotta siitä vaan on, kun hän hiljaisena ja ujona nuoruuskaisena aloitti kuuntelua Turun kuuromykkäinkoulussa, missä minä silloin olin opettajana. Aika on kulunut kuin siivillä. En tiedä, mikä vei meidät yhteen. Sen vaan tiedän, että hän jo syksystä 1904 auttoi minua työssäni Turun kuuromykkäinyhdistyksessä. Kun minä neiti Loa Sahlbergin kehoituksesta muistaakseni keeväällä 1903-viittomakieltä taitamattomana ryhdyin tätä yhdistystä ohjaamaan, tuntui tehtävä aluksi aivan ylivoimaiselta. Mutta minulla oli kaksi uskollista toveria: rouva Elin Virtanen ja syksystä 1904, jolloin yhdistyksellä jo oli oma,

pieni huoneustonsa, Eelis Vilkki. Kun taitoni viittomakielessä petti, niin he molemmat ehättivät apuun. Miten suurella antaumuksella me työskentelimmekään! Näin vuosien perästä ymmärrän, että me monasti iskimme harhaan ja teimme auttamattomia virheitä. Mutta kaikista puutteellisuuksista huolimatta me elimme rikasta aikaa.

Niin, Eelis Vilkki. Näin monien yhdessä elettyjen vuosien perästä ja niitä ajatellen tekisi minun mieleni uudestaan ja yhä uudestaan kysyä: muistatko, muistatko? Muistatko, miten Sinä tulit Elinin ja minun köyhän turkulaiskodin jäseneksi ja lastemme ystäväksi ja toveriksi? Muistatko, miten Sinä kiinnyit vanhaan äitiini ja hän Sinuun? Muistatko, miten minä pelkäsin kokeita suorittaessasi? Muistatko kesiä Paraisilla ja Maaningalla? Muistatko, miten paljon henkisiä arvoja me olemme toisillemme antaneet? Muistatko, miten iloitsin siitä, että Sinä tulit opettajaksi Oulun kuuromykkäinkouluun?

Nyt ovat vuodet vierineet ja me alamme molemmat väsyä. Tunteetkin alkavat vaimentua ja me kuljemme hiljaa kysyen ja aprikoiden kumpikin omia teitämme. Emme puhu menneistä. Tapaamme toisemme joka-päiväisessä työssämme ja puhumme muusta. Siitä saat kuitenkin olla varma, että minä usein elän menneissä ja että olen kiitollinen kaikesta siitä, minkä henkisesti olet antanut minulle sekä siitä työstä, minkä olet suorittanut johtamassani koulussa sekä yleensä kuuromykkien hyväksi. Sortukoon kaikki muu: olemme molemmat tietoisia siitä, että

Porvoon
ruotsinkielisestä
kuuromykkäin-
koulusta

rakkautemme kuuromykkiin ja heidän asiaansa elää meissä niin kauan kuin sydämemme jaksavat sykkiä.

Kaikki sanat ovat loppujen lopuksi niin heikkoja tulkitsemaan tunteitamme ja ajatuksiamme suurina merkkipäivinä. Minä toivon, että Sinä vielä monta vuotta saisit tehdä työtä rakkaitten oppilaittesi parissa. Terveytesi ei ole kehuttava. Mutta muista raskaina hetkinäsi nämä sanat: Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle kyliksi voimaa, Ne, jotka Herraa odottavat saavat uuden voiman, kohoavat siivillä kuin kotkat, ne juoksevat eivätkä näänny, ne käyvät eivätkä väsy. Edv. Lück.

vakavana vanha tummapukuinen, huivipäinen mummo. Ja tämän mummon katse oli paljonpuhuvan näköinen. Se oli kauastähtävä ja kuitenkin omituisen sisäänpäin kääntynyt. Tuli ehdottomasti mieleen, että mummo teki siinä tiliä koko entisen elämänsä kanssa, tytön lukiessa hänelle Jumalansanaa.

Mummo oli varmaankin niitä ihmisiä, jotka hamaan vanhuuteen asti ovat eläneet vieraina Jumalalle. Nuori tyttö taas kuului niihin onnellisiin, jotka ovat nuorena löytäneet Luojansa ja Vapahtajansa. Ja Vapahtajan rakkaus vaati häntä muillekin puhumaan Hänestä, niinpä nytkin tälle mummolle, joka oli nähtävästi vieras mummo, kuulumatta omaan perheväkeen. —

»AJATTELE LUOJAAS NUORUDESSAS!»

Siitä on jo aikaa parikymmentä vuotta. Olin kylässä tätilässä. Lehtien joukosta löysin jonkun vanhan joululehden, josta puuttui nimilehti. Selaillessani sitä, pisti silmäni erityisesti muuan kuva, jonka otsikkona oli raamatunlause: »Ajatele Luojaas nuoruudessa!»

Kuva esitti kesäisen luonnon helmassa pihamaalla istuvaa nuorta tyttöä avoin kirja polvillaan. Hänen edessään istui

Porvoon kuuromykkäin koulun pihalta

Tuo kuva ja sen otsa-
kirjoitus: »Ajattele Luo-
jaas nuoruudessasi!» teki-
vät molemmat minuun sy-
vän vaikutuksen. Aina
destaan ja uudestaan täy-
tyi minun katsoa niitä.
Ja sitten vuosien kules-
sakin on useasti muistu-
nut mieleen tuo samainen
kuva lauseineen, ja vielä
nytkin sitä muistelllessani
elävöidyn samaan tunnel-
maan, kuin silloin, vaikka
siitä on jo niin kauan.

Toinenkin kuva ja lause
yhtä kaukaisilta ajoilta
on jäänyt poislähtemättö-
mästi mieleeni. Kuvassa
oli nuorukainen polvillaan
ja Vapahtaja laskee siu-

naten kätensä nuorukaisen päälle muistut-
taen: »Ole uskollinen kuolemaan
asti, niin minä sinulle elä-
män kruunun annan!»

Niin. Mitäpä se auttaa ihmistä, jos hän
kaiken maailman voittaisi, mutta kadottaisi
sielunsa.

A. S. P.

HENGELLISEN VELTTouden AIKA.

Tulee aikoja elämässämme, jolloin tun-
tuu penseyden ja välinpitämättömyyden hen-
ki vallitsevan sielussa. Ei ole halua rukouk-
seen eikä sanan viljelyyn, mieli on maailmal-
listunut, täynnä saastaisia mielikuvia ja aja-
tuksia, eikä ole edes mitään huolta eikä su-
ruakaan tällaisen tilanteen johdosta. Silloin
ei ole myöskään mitään rauhaa eikä var-
muutta Jumalan rakkauden omistamisesta.
»Nyt ei olekaan tilani oikea», huomaa ihmi-
nen. Silloin herää uusi, syvempi tarve seu-
rusteluun Jumalan kanssa rukouksessa ja
sananviljelyssä, niin että Jumala saisi aina
suuremman tilan sydämessä ja että yhä
enemmän vapautuisimme entisestä, pahasta
elämästämme.

H a l l e s b y.

Heffatan perustajia v. 1907 (Kts. selostusta siv. 95)

SOVINTO.

(Jatk.)

Jaakkokin yritti pujahtaa, mutta hän
huomasi kauhukseen olevansa liian iso,
hän ei mahtunut siitä. Hän tutki ovea,
löytyisikö siitä ehkä toinen puolikas. Hän
koetti nykiä ja tempoa, hän repi ja kol-
kutti, mutta ei hiiskaustakaan kuulunut.
Kapea aukkokin oli sulkeutunut. Hän katsoi
taakseen tielle. Siellä pimeni ja petojen ul-
vahduksia kuului pimeydestä. Hädissään ru-
pesi hän uudestaan kolkuttamaan ja korotti
äänensä ja huusi värisevin äänin: Minä olen
Jaakko Jylhä, ettekö tunne minua, minähän
olen uskovainen mies, avatkaa ovi! Silloin
kuuli hän ankaran äänen, joka huusi kau-
heat sanat: »Menkää pois te väärintekijät,
minä en tunne teitä!» Hän luuli kaatu-
vansa. Epätoivon voimalla hän ponnisti ja
sai äännettyä: Herra, mikä on vääryyteni?
Taas vastasi ääni: Jokainen, joka vihaa vel-
jeänsä on murhaaja . . . Enempää ei hän
kuullut. Parahtaen hän kaatui maahan va-
littaen: voi voi, missä on veljeni Martti, vel-
jeni uskossa, jota olen vihannut ja parjan-
nut, voi jospa saisin anteeksi! Silloin kuu-
lui hänelle kolmannen kerran: Vielä on ar-
monaikaa, mutta kiiruhda, sillä kohta soivat
iltakellot ja ovi suljetaan. Hän koetti nousta

ja lähti juoksemaan kohti pimenevää tietä. Jostakin kaukaa alkoi loistaa valo, joka valaisi tietä, mutta siellä oli kiviä ja koloja, hän kaatui ja satutti itsensä ja luuli hän kuulevansa kellojen soittoa. Hädissään hän huusi apua ja armoa vielä vähän aikaa. Siihen huutoon hän vihdoin heräsi. Tuskan hiki virtasi hänen päältäään. Hoitajatar seisoi siinä vieressä ja kysyi: oliko hän nähnyt pahaa unta vai oliko kuume tullut uudestaan. — Vasta vähitellen alkoi Jaakolle selvitä, että hän todellakin oli siinä sängyssä ja että kaikki tuo oli ollut unta, hirveän todellista unta. — Hän koetti vakuuttaa olevansa terveempi sekä ruumiiltaan että sielultaan, kuin koskaan ennen. Mutta sinä yönä murtui itsekkäässä ja ylpeässä miehessä jostakin. Hän ymmärsi, että Herra rakasti häntäkin kaikesta huolimatta ja oli tahtonut puhua hänelle unessakin kuten muinoin palvelijoilleen. — Se nöyryytti suuresti ja sinä yönä rukoili ensi kertaa elämässään oikein sydämensä pohjasta. »Jumala, armahda minua syntistä.»

Murtuneena ja muuttuneena miehenä palasi Jaakko Jylhä seuraavana päivänä sairaalasta kotinisa. Eikä saanut lepoa ennenkuin asteli portille, hakkasi siteet poikki ja meni naapuriin Martin luokse. — Ylpeys oli mennyt. Mies oli pieni ja nöyrä seisoessaan siinä naapurinsa oven suussa toivottaen arasti hyvän illan — Martti oli väkineen juuri lopettanut illallisensa. Hän nousi pöydän takaa ja katseli uteliaana tulijaa.

Rauhalliseen tapaansa vastasi hän hyvää iltaa ja ojentaen kätensä virkkoi: Kas vain, onpa naapuri tervehtynyt, on hauska taas nähdä pitkästä aikaa. — Jaakko tarttui ojennettuun käteen. He seisoivat tuokion siinä keskellä lattiaa. Hetki oli juhlallisen tärkeä. Kumankin katseet puhuivat paljon. Kädenpuristus jo ilmaisi, että tässä oli jotain enemmän kuin tavallinen vierailu. — Siinä hetkessä tunsu ja aavisti Martti, että tuo mies Jaakko Jylhä ei seiso siinä omasta tahdostaan, vaan korkeampi on nyt käskijä, joka on Jaakon tahdon taivuttanut, jäykän kiven vahaksi pehmittänyt. — Ääni värähdellen alkoi Jaakko puhua: »Niin, Martti veliseni, pitkä aika on jo kulunut, kun me

veljinä olemme tavanneet ja kuitenkin piti meillä olla yksi usko, mutta minä, minä se olin, joka pilasin kaiken, minä sinulle pahaa tahdoin, minä kadehdin ja vihasin, onneton. — Mutta Jumala on suuressa armossaan näyttänyt minulle oikein, miten väärä mieli on sellainen ja etenkin uskovaisten, veljien kesken. Jumala minua oikein ajamalla ajoi tänne, kolmasti kiiruhti unissakin. Ensin sairaudella pehmitti. — Voi veliseni, voitko sinä antaa minulle anteeksi ja unhottaa kärsimäsi loukkaukset? Kyyneleet vierivät jokaisen läsnäolijan silmistä. Nuo vahvat miehet itkivät kuin lapset. He itkivät ilosta ja syleilivät toisiaan kuin kauan kadotuksissa olleet ystävät, jotka vihdoinkin ovat löytäneet toisensa. Vihdoin selvisi Martti puhumaan: Jumala olkoon ylistetty, että hän antoi meidän nähdä tämän hetken. Tätä on sydämeni kaivannut, mutta olkoon Jumala yksin kiitetty, että Hän on meille molemmille anteeksi antanut. Minulla ei ole mitään anteeksi annettavaa. Jumala on armokas ja pitkämielinen Jeesuksen tähden. Sinä iltana yhtyivät sydämet Herran kiitokseen molemmissa kodeissa. Ilolla ei ollut rajoja. Esteet olivat poissa. Poissa oli kateus ja katkeruus, sijalla sovinnon rauha ja iloa. — Kun seuraavana päivänä joulukellot alkoivat soida ilmoittaen: Rauhanruhtinaan Jeesuksen synnyinjuhlan alkaneen, löysi se vastakaikua niissä sydämissä erikoisella tavalla, jotka vastikään olivat kokeneet todeksi psalmistan sanat: Katso kuinka hyvää ja suloista on kun veljekset sovinnossa yhdessä asuvat.»

Kas tämä on pitkälti venynyt, mutta se on tosikertomus ihanasta sovinnosta. Meidän k:mykkien joukossa on samanlaisia hyvin paljon, kuin nuo 2 isäntää Martti ja Jaakko. Oi Herra, auta ja opeta meitä ymmärtämään nämät kertomukset selvästi. — Antakaamme anteeksi toinen toisillemme, niinkuin taivaallinen Isäkin anteeksi antaa. Älkäämme olko kovia, älkäämme syyttäkö toinen toisiamme, vaan itseämme. Me olemme samaa ihmiskuntaa. Me kuulemme toiseen valtakuntaan. Jumala on armollinen ja laupias Jeesuksen tähden. Hän näkee ja kuulee meidän rukouksemme. Oi Herra, tapahtukoon sinun tahtosi nyt ja iankaikkisesti!

M. S.

OMA TUPA, OMA LUPA

Alla esitämme kuvan Väinö Salomaan huvilasta. Se on rakennettu v. 1929 omalle 1,850 m² suuruiselle tonttimaalle Keravan kauppalassa, lähellä rautatieasemaa. Huvilassa on 2 huonetta ja keittiö.

V. Salomaan huvila Keravalla

Hra Salomaa on hyvin työteliäs, vakava mies. Hän on innokkaana hiihtäjänä ja painijana tunnettu laajoissa k.m. piireissä. Kuulunut monet vuodet Helsingin K. m. V.- ja U-seuran johtokuntaan ja 6 vuotta K.U. L:n hallitukseen.

Niinpä hän, kun uusi oma saunansa äskettäin valmistui, kutsui K. U. L:n puheenjohtajan ja sihteerin maistamaan sen löylyä. Todellakin miellyttävältä tuntui hautoa jäseniänsä uudessa, puhtaassa saunassa, jonka hra Salomaa oli itse rakentanut ja sisustanut mukavasti.

Toivotamme huumorintajuiselle, reilulle toverille leppoisia löylyjä omassa saunassaan arkisen aherruksen lomassa. R u u r i.

Tietoja kotimaasta

25-vuotisjuhlaansa vietti Tyrvään ja sen ympäristön K.m. yhdistys »Heffata» sangen onnistuneesti heinäk. 2. ja 3. päivinä. Juhla aloitettiin lauantaina 2 p:nä yhdistyksen omassa huoneustossa Vinkilässä, noin 4 km. Tyrvään asemalta. Tilaisuuteen oli saapunut nuoria ja vanhoja noin 100 km. läheltä ja kaukaa. Ohjelman aloitti maanv. V. Ritala, esittäen viittomalla alkuvirren, jonka jälkeen yhdistyksen ent. puheenjohtaja K. Markkula

Lavialta kertoili muistelmia yhdistyksen alkua ajoilta. Yhdistyksen perustaja rouva Elma Ignatius, joka oli Helsingistä saapunut juhlaa kunnioittamaan, luki yhdistyksen sihteerin rva Elsa Ritalan seipittämän lämminhenkisen kiitosrunon. Rva Anna Kainasmaa esitti laajan kertomuksen yhdistyksen 25-vuotisesta toiminnasta ja taiteilija J. F. Talvia, yhdistyksen nykyinen puheenjohtaja piti uskonnollishenkisen juhlapuheen. Juhlaan oli saapunut myöskin Tyrvään kirkkoherra, rovasti Hj. Svanberg puolisoineen, jotka toivat yhdistykselle lahjaksi valkean, kauniin liljan sekä kokoushuoneeseen raamatullisia kuvia hartaushetkissä käytettäväksi. Sen lisäksi piti rva Svanberg läsnäoleville puheen, jonka rva Elsa Ritala tulkitsti. Tilaisuudessa pyydettiin rovasti ja rouva Svanberg yhdistyksen kunniajäseneksi kiitollisuuden osoitukseksi siitä huomiosta, ystävällisyydestä ja avuliaisuudesta, jota he aina ovat paikallisille kuuroille osoittaneet. Juhlaan oli saapunut runsaasti sähkösanomia ja tervehdyksiä. Niitä olivat lähettäneet seuraavat k.m. yhdistykset: Viipurin, Kuopion, Kotkan, Jyväskylän, Hämeenlinnan, Lahden, Salon, Turun k.m. raittiusseurat, Lappeenrannan, Riihimäen k.y. sekä ent.k.m. matkapappi K. A. Nyman, op. Lehtinen, hra Sundberg, Porin K.m. yhdistyksen tervehdyksen esitti nti Ina Nordlund, Tampereen nti Siiri Talvia, Hämeenkyrön, Helsingin, rva Elma Ignatius, Vaasan Ilo Kangasniemi. Liikuttavan puheen vainajille, erikoisesti Ernst ja Helena Luomalle ja Kalle Ritalalle piti rva Elsa Ritala. Erikoisen kunnioituksen esineeksi joutui rouva Elma Ignatius, joka 25 vuotta sitten ollessaan Huittisten kansanopiston johtajan puolisona tämän »Heffatan» perusti. Hänelle pidettiin lämpimiä puheita sekä ojennettiin yhdistyksen puolesta kimppu kauniita ruusuja.

25-vuotisjuhla jatkui seuraavana päivänä maanviljelijä Aksel Ritalan talossa, sen kauniilla pihamaalla joka oli Suomen lipuin koristeltu ja jolle lehtimajoja oli pystytetty. Päivän toimet alettiin jumalanpalveluksella, jonka rovasti Nyberg piti suuressa avonaisessa heinävajassa, jossa oltiin suojassa hehkuvalta heinäkuun auringolta. Sen jälkeen pitivät esitelmiä rva Ignatius, hra Ilo Kangasniemi y.m. Rattoisasti kului lämmin, ihana kesäinen päivä Kokemäenjoen varrella sijaitsevassa hyvinhoidetussa, hyvinvoivassa ja vieraanvaraisessa talossa. Iltapäivällä alkoivat juhlavieraat poistua, palaten kukin taas arkisiin toimiinsa. Mutta jällelle jää muisto erittäin onnistuneesta yhdesäolosta.

Turun kuuromykkäinkoulussa päättyi lukuvuoden työ toukok. 27 p:nä. Päätätjäistilaisuus aloitettiin virrellä 472. Sen jälkeen piti johtaja E. J. Pesonen pois pääseville oppilaille mieleenpainuvan puheen, jonka aiheena oli »Hyvä paimen», jakaen sitten päästötodistuksen seuraaville oppilaille:

Toivo Armas Aittomäki, Tampere, sai apurahaa 50 mk., Tyyne Sofia Helin, Hämeenkyrö, sai 150 mk., Yrjö Antero Hisso, Karkku, sai 150 mk., Vilho Leonard Jalava, Somero, sai 50 mk., Väinö Johannes Jussila, Huopalahti, sai 200 mk., Urpo Volmari Nyholm, Vihti, sai 50 mk., Veikko Valio Eevert Peltonen, Tuusula, sai 50 mk., Irja Peltola, Lahti, sai 50 mk., Anja Ester Salovaara, Paimio, sai 547 mk. 50 p., Alli Ester Thuring, Loimaa, sai kirjalahjan, Vieno Nestor Tuomi, Eurajoki, sai 50 mk., Toivo Taisto Taavetti Viljanen, Kokemäki, sai 100 mk., Reino Ilmari Hongisto, Vammala, sai 175 mk., Kerttu Irene Helminen, Kaarina, sai 50 mk., Ida Maria Huhtasaari, Humpilla, sai 175 mk., Unto Jorma Kurt, Malmi, sai 50 mk., Niilo Emanuel Lehto,

Kodisjoki, Mauno Jooseppi Luoto, Tammela, sai 150 mk., Meeri Elisabeth Salminen, Tampere, sai 150 mk., Anna Maria Salminen, Akaa, sai 50 mk., Tyyne Sofia Sundberg, Högfors, sai 400 mk., Kaino Armas Siljander, Hausjärvi, sai 100 mk., Eino Olavi Syrjälä, Somero, sai 200 mk. ja Jorma Anders Virtanen, Hämeenlinna, sai 100 mk.

Nämä mainitut oppilaat uudistivat kasteenliiton-
sa omassa koulussaan v.k. 21 p:nä ja pääsivät en-
si kerran Herran pyhälle ehtoolliselle seuraavana
päivänä, 22 p:nä toukokuuta Turun tuomiokirkossa.
Kasteenliiton uudistuksen ja Herran ehtoolliselle
laskemisen toimitti kuuromykkäin matkapappi, ro-
vasti Huugo Nyberg Helsingistä.

Kun koulun toisille oppilaille oli jaettu todistuk-
set, jakoi koulun johtaja Suomen Urheiluliiton an-
tamat urheilumerkit, puheen ensin urheilun merki-
tyksestä. II luokan merkin saivat oppilaat Väinö
Jalava, Veikko Peltonen, Toivo Aittomäki ja Tau-
no Kaplas sekä III luokan Veikko Heino, Onni
Kautto ja Eero Salli.

Lopuksi puhui johtaja Pesonen kouluun syksyllä
palaaville oppilaille kesäloman oikeasta käytöstä,
toivottaen opettajakunnalle ja oppilaille virkistävää
kesää. Rukouksen päätyttyä laulettiin virrestä 272
kaksi ensimmäistä värsyä.

Mainittakoon tässä vielä, että lukuvuoden aikana
on koulussa oppilaita 118. Mikkelin kirjoj-
tuskouluun siirretään koulun kaksivuotisesta koe-
luokalta 9 oppilasta. Päästötodistuksen sai 24 op-
pilasta, joten kouluun vielä jää 75 oppilasta. Uusia
oppilaita on kouluun ilmoitettu 42.

Kuopion Kuurojenkoulusta laskettiin pois seuraav-
vat oppilaat: VIII a-luokka (opettaja r:va Elsa
Martinen): Aili Eevonen Viipurista, Lauri Hettula
Luhangasta, Eva Honkanen Mäntyharjulta, Mik-
ko Häyrinen Joutsasta, Onni Hännikäinen Antreasta,
Toini Koobas, Viipurista, Veikko Koskinen Veh-
kalahdelta, Martta Korhonen Rautavaaralta, Il-
mari Lehtonen Mommilasta, Armas Lyytikäinen,
Lappeen pit., Ida Pitkänen Karttulasta, Helmi
Tirkkonen Kaavilta, Siiri Toraskainen Enosta.

VIII a-b-luokka: (opettaja nti Helmi Leimu).
Veikko Back, Iisalmelta, Toivo Heikkinen Ristijär-
veltä, Taimi Kesäläinen Johanneksen pitäjältä, Katri
Krautsuk Virolahdelta, Uljas Lankinen Uudeltakir-
kolta, Pauli Leikas Mikkelin pit., Elsa Levänen,
Jäppilästä, Vieno Muhonen Enonkoskelta, Unelma
Toivanen Uudeltakirkolta,

VIII b-luokka (opettaja nti Ida Dahlström.)
Tauno Huttunen Punkaharjulta, Taimi Hämäläi-
nen Kotkasta, Ida Malinen Kurkijoelta, Ada Nenola
Sonnajärveltä, Hilda Nevalainen Pielisjärveltä, Syl-
vi Saikkonen Hiitolasta, Antero Savolainen Kuo-
piosta, Matti Savolainen Leppävirroilta, Hilja
Suikkonen Suonenjoelta.

Oppilaat laskettiin Herran eht. toukokuun 27 p.

Oulun k.m. koulusta poispääsivät seuraavat oppi-
laat: A-luokalta: Tyyne Allitervo Tervolasta, Tuo-
vi Ronkainen Oulusta, Tyyne Kalliokoski Limin-
gasta, Reino Roukala Kalajoelta, Valma Lukkarila
Lohtajalta, Aune Halmeniemmi Pudasjärveltä, Veikko
Jalonen Tampereelta, Alma Maunu Virroilta, Si-
viä Mattila Hollolasta, Arvo Koskela Kurikasta,
Helvi Sinisalo Tampereelta, Aino Pöllänen, Lah-
desta.

B-luokalta: Ulla Korpilähde Kajoelta, Terttu
Koivulehto Tampereelta, Tyyne Tarvonen Lappajär-
veltä, Helmi Korpela Kurikasta, Aino Anttila
Jämsästä, Laura Virén Lylystä, Minerva Karén
Utajärveltä, Kustaa Mikkonen Utajärveltä, Oskari
Koukkula Simosta, Ville Poikkimäki Nivalasta,
Yrjö Vähärautio Rautiosta.

Jyväskylän kuuromykkäin koulusta laskettiin
pois seuraavat oppilaat: Lauri Bruun Heinolan
kaupungista, Matti Heinonen Antreasta, Toivo Ii-
hola Valkealasta, Toivo Johannes Lehtimäki Mou-
hijärveltä, Nervo Armas Mäntylä Teiskosta, Arvi
Herman Rajamäki Ilmajoelta, Juho Jalmari Rämö,
Äyräpäästä, Elma Elina Haarala, Sortavalan maa-
seurakunnasta, Linda Esteri Laamanen, Säämin-
gistä, Anna Maria Laasonen Kiteeltä, Onni Hotinen
Savitaipaleelta, Heikki Kinnunen Kiteeltä, Armas
Kumpula Kemijärveltä, Taavetti Arviidi Kytölä
Ikaalisista, Niilo Mattias Niemistö Laihialta, Erik
Valdemar Viding Helsingistä, Impi Miettinen Tuus-
niemeltä.

Mikkelin k.m. koulusta poispäässet oppilaat:
Taimi Aatsinki, Viljo Auvonen, Veikko Eloranta,
Helmi Hansen-Haug, Vappu Kurkela, Lempi Niemi
Toini Nyman, Martti Peltonen, Aune Sainio, Alli
Seppälä, Arne Tarvainen, Eino Vuorensyrjä, Eino
Kaakinen, Erkki Kettunen, Uuno Kokkonen, Taito
Lindqvist, Lenni Rintasaari, Elli Salonen, Otto
Torkkeli.

Salon ja sen ympäristön kuuromykkäille ilmoitetaan
että Salon K.m. yhdistyksen kesäkokous on heinä-
kuun 24 p:nä alkaen klo 11 Hajalan Rauhamäellä.
Puhujia toivotaan.

Esitelmäpäivät

järjestää

Turun Kuuromykkäinyhdistys

tavan mukaan ensi syyskuun 17—19 p:nä
yhdistyksen huoneustossa Yliopistonkadun
6:dessä. Kokoonnutaan 17 p:nä syysk. klo
17 (5 i.p.). Huomattavat esitelmät ja opin-
toretki. Terve tuloa. Toivotaan runsasta
osanottoa.

Johtokunta.

Rakas sisaremmme

Hilja Helena Siitonen

synt. 10. 4. 1904, kuoli 6. 6. 1932.

Kaivaten
Omaiset.